

Ο ανταγωνισμός Ελλάδας – Τουρκίας έχει κλιμακωθεί σοβαρά το τελευταίο διάστημα. Οι αστικές τάξεις των δύο χωρών ανταγωνίζονται ποια είναι η πιο επικίνδυνη.

Τελευταία καταγράφεται σοβαρή ένταση στον ελληνοτουρκικό ανταγωνισμό, μεταξύ δύο επικίνδυνων αστικών τάξεων.

Η Τουρκία του Ερντογάν, που όπως εκτιμούν οι αναλυτές φιλοδοξεί να αναδειχθεί σε ηγεμονική Δύναμη του σουνιτικού Ισλάμ, συγκρούεται από το Αιγαίο έως την ανατολική Μεσόγειο. Το ελληνικό κράτος, μέλος του ιμπεριαλιστικού σχηματισμού της Ευρωπαϊκής Ένωσης, συγκροτεί τον στρατηγικό άξονα με Κύπρο – Ισραήλ – Αίγυπτο διεκδικώντας ρόλο περιφερειακής δύναμης.

Γιατί όμως συζητάμε για την απειλή θερμού επεισοδίου;

Στην ανατολική Μεσόγειο εκδηλώνονται σοβαρές ιμπεριαλιστικές επεμβάσεις, που συχνά καταλήγουν σε εμφύλιους πολέμους, καταστρέφοντας κράτη ολόκληρα και προκαλώντας ποτάμια ανθρωπίνης προσφυγικής δυστυχίας. Το Αιγαίο αναβαθμίζεται γεωστρατηγικά καθώς αποτελεί βασικό χώρο διέλευσης ιμπεριαλιστικών στόλων. Είναι περιοχή που συμπεριλαμβάνεται στους συνολικούς ενεργειακούς σχεδιασμούς που αφορούν στο γνωστό και ως “τρίγωνο του πολέμου” (Καύκασος, Β. Αφρική, Μ. Ανατολή). Η Κύπρος, νοτιοανατολικά του Καστελόριζου, έχει κεντρικό ρόλο στις εξελίξεις, καθώς βρίσκεται στο σταυροδρόμι των ενεργειακών πηγών και των διαδρόμων μεταφοράς τους.

Η ένταση που καταγράφεται αποτελεί προέκταση των εξελίξεων τόσο στην Τουρκία, με τις πολιτικές εξελίξεις στο εσωτερικό της και το κουρδικό ζήτημα, όσο και στην Ελλάδα με την απόπειρα «εξαγωγής» της ελληνικής κρίσης που αποτυπώνεται στην περιφερειακή επιθετικότητα του ντόπιου κεφαλαίου. Η ελληνική άρχουσα τάξη διεκδικεί μερίδιο από την λεία και αναβαθμισμένο ρόλο, προσφέροντας στρατεύματα – βάσεις – διευκολύνσεις σε κάθε ιμπεριαλιστική εκστρατεία, ενώ ταυτόχρονα επιχειρεί να διασφαλίσει (τόσο εντός όσο και εκτός) τους όρους του επόμενου γύρου ανάπτυξης.

Η κρίση στο Αιγαίο όμως διεθνοποιείται και κλιμακώνεται. Η ΕΕ εντείνει τον πόλεμο κατά των μεταναστών στο Αιγαίο και «κουβαλά» το NATO στα νερά του εναντίον τους. Αυτή είναι μια κίνηση που θεωρείται ότι αποτελεί απάντηση στην κάθοδο του ρωσικού στόλου. Η Τουρκία επαναφέρει το σύνολο των θεμάτων που θέτει μετά το 1974. Έχοντας καταγράψει όλες τις νησίδες που δεν αναφέρονται ρητά στις διεθνείς συνθήκες, τις παρουσιάζει ως «γκρίζες ζώνες» κυριαρχίας και πρεσβεύει ότι 17 νησιά της ανήκουν. Η κυβέρνηση ΣΥΡΙΖΑ – ΑΝΕΛ επαναφέρει τους «εθνικούς» στόχους. Δηλώνει πως η υφαλοκρηπίδα είναι το μοναδικό ζήτημα προς διευθέτηση, ενώ αναδεικνύει τη διαφοροποίηση εναέριων και θαλάσσιων συνόρων και το ρόλο του FIR και των ΑΟΖ, επιχειρώντας να ταυτίσει τα «εθνικά δίκαια» με τα “ευρωπαϊκά δεδομένα”. Ο διακαής πόθος ταύτισης των ελληνικών συνόρων με τα ευρωπαϊκά εγείρει ζήτημα σαφούς ορισμού τους. Μετατρέπει μια ελληνοτουρκική κρατική διαφορά σε διεθνή, εμπλέκοντας την Ε.Ε., τις ΗΠΑ και το NATO, όπου ο συσχετισμός δύναμης μεταξύ των κρατών, και των εσωτερικών συμμαχιών τους, θα καθορίσει τις εξελίξεις.

Για αυτό η κυβέρνηση ΣΥΡΙΖΑ – ΑΝΕΛ απαντά με κλιμάκωση τόσο απέναντι στον Ερντογάν όσο και

απέναντι στον κόσμο της εργασίας. Στη συνεδρίαση του ΚΥΣΕΑ στις 15/4, ο Τσίπρας αποδέχθηκε εισήγηση για «κλείδωμα» των τουρκικών αεροσκαφών και πλοίων ως στόχων. Την ίδια στιγμή αυξάνεται η στρατιωτική παρουσία στα νησιά και η ναυτική δύναμη στο Αιγαίο.

Παράλληλα, συζητιέται η αγορά ρωσικών αντιαεροπορικών συστημάτων. Στις 11-12 Μαΐου πραγματοποιήθηκε κοινή αεροναυτική άσκηση Ελλάδας – Αιγύπτου (“Μέδουσα 2016”), ως απάντηση στην τουρκική άσκηση στα ανοιχτά της Σμύρνης.

Η κυβέρνηση, ενώ ψήφισε το νέο Μνημόνιο, επιχειρούσε να αποπροσανατολίσει την εργατική τάξη με την προπαγάνδα των εθνικών κινδύνων, των “αναγκαίων θυσιών” και την ψεύτικη απειλή κατάληψης της νήσου Πασάς. Ταυτόχρονα προχωρά στην ολοκλήρωση της τριπλής επίθεσης στα συμφέροντα της εργαζόμενης πλειοψηφίας δια μέσου του στρατού: Νόμος για Θητεία που συμβάλλει στον κατακερματισμό της εργατικής τάξης και στην απογείωση της εργατικής εκμετάλλευσης των στρατευμένων, νομοσχέδιο για ξεπούλημα της ακίνητης περιουσίας των Ενόπλων Δυνάμεων, νομοσχέδιο για αναδιοργάνωση της πολεμικής βιομηχανίας, ως στρατηγικό πυλώνα της νέας αστικής ανάπτυξης, στα πρότυπα του Ισραήλ. Όλα αυτά έχουν την υπογραφή του Κ.Ήσυχου, στελέχους της ΛΑΕ, ο οποίος μάλιστα συναντήθηκε με τον ΑΝΥΕΘΑ Δ.Βίτσα για να συζητήσουν τη μέρα καταδίκης του μέλους της Επιτροπής Αλληλεγγύης Στρατευμένων.

Συμπέρασμα:

Δεν υπάρχει για μας κανένα εθνικό συμφέρον. Τίποτα εθνικό να υπηρετήσουμε και για αυτό να θυσιαστούμε. Δεν Πολεμάμε για τα συμφέροντά τους. Το παρόν και μέλλον μας καθορίζεται μόνο με όρους ενός ανεξάρτητου εργατικού διεθνιστικού αντικαπιταλιστικού κινήματος, με τους κοινούς αγώνες της εργατικής τάξης εναντίον της αντεργατικής πολιτικής, της κρατικής τρομοκρατίας και των πολεμικών τυχοδιωκτισμών, για την ανατροπή των κυβερνήσεων σε Ελλάδα και Τουρκία.

Να γίνουμε εμείς ο κίνδυνος της ανατροπής. Είναι ο καιρός να εμφανιστεί η καλύτερη παράδοση του εργατικού και αντιπολεμικού κινήματος: η διαρκής δυνατότητα μετατροπής του ιμπεριαλιστικού πολέμου σε ταξικό.

Δημοσιεύθηκε στο ΠΡΙΝ, 15.5.2016